

[Holger Hansen.]

andet led i kæden, dispensation i landzone, er straks efter mit skøn mere vanskeligt og mindre betydningsfuldt også efter det formål, som denne forespørgsel er stillet en efter. Jeg tror, vi hellere skal vælge flere byzoner i en kommune end mange dispensationer, men det vil vi naturligvis også gerne drøfte i udvalget. Det er efter vor opfattelse ikke meningen, at land- og byzonenloven skal bruges til en koncentration i større byer, nok til en koncentration af byggeriet, men i den enkelte kommune med størst mulig selvbestemmelse for den stedlige kommunalbestyrelse, naturligvis inden for de i loven fastsatte rammer.

Jeg fornemmer, at der i dette, spørgsmålet om flere byzoner, og måske ikke fra min side nogen varm anbefaling af de mange dispensationer, alligevel er lidt af en forskel i den bedømmelse, boligministeren anlægger, og som jeg forstod også hr. Orla Møller anlægger, og den bedømmelse, jeg anlægger. Både boligministeren og hr. Orla Møller nævnedes, at hvis man skulle give muligheder for byzone udlagt i flere landsbymiljøer, i flere landsbyer, end man allerede har gjort det, og end tendensen har været, så ville man i realiteten, tror jeg nok det blev sagt, skabe et parcelhusområde i landsbyerne, og det blev så det, man fik ud af det. Jeg kunne have lyst til at sige til hr. Orla Møller og til boligministeren: ja men gør det da noget? Er det ikke hensigten med vores planlægningslovgivning, at vi dog må respektere befolkningens ønsker i retning af, hvor man gerne vil slå sig ned og bo, blot dette sker efter en vis plan og med hensyntagen til de planlægningsmæssige synspunkter, som vi vel alle er enige om at måtte have. Det er da givet — og jeg er her ganske enig med hr. Orla Møller — at vi kan ikke genopvække landsbyen, som den var, og det skal vi minsandten heller ikke prøve på, men vi skal ikke afvise en befolkning, som måske ønsker at bo i et parcelhusområde i nærheden af en landsby. Hvorfor i alverden skulle vi gøre det?

Må jeg til det problemkompleks, som hr. Svend Haugaard trak op i sin indledning, og om skoleproblematikken specielt sige: det er rigtigt, at en hel del landsbyskoler er nedlagt. Jeg tror dog, at tendensen går i retning af at bevare de ensporede 7-klassede skoler,

hvor der findes et fornuftigt grundlag derfor, det vil altså sige, hvor det er muligt at skaffe en klassekvotient i skolen, som er rimelig og sigtsmæssig. Jeg tror altså, vi er ovre i den problematik, som vi har siddet tilfælles med i uddannelsesudvalget for et par år siden, og hvor man ligesom fornemmede, at i undervisningsministeriet var det en tresporet skole til tops, man anså for det ideelle. Jeg tror, den tid er forbi. Jeg tror, at man blandt vores øverste skolemyndigheder, og jeg føler mig temmelig overbevist om også i folketingets undervisningsudvalg, er enig i den betragtning, at hvor der findes grundlag for en ensporet 7-klasset skole knyttet til en overbygningsskole inden for kommunens område, skal denne bevares i det omfang, det er muligt ud fra befolkningsmæssige hensyn.

Hr. Svend Haugaard gjorde nogle bemærkninger om egnsudviklingsloven. Jeg er enig i den betragtning, at man i administrationen af vores egnsudviklingslov har stået for strikt på ønskerne om et større byområde og på ønskerne om et industrielt miljø. Jeg tror, man her må anlægge den betragtning, at de virksomheder, der ønsker at flytte ud i måske mindre miljøer, naturligvis må have en mulighed derfor, også med egnsudviklingsstøtte, men jeg erkender, at det ikke er en sag, vi skal tage op i eftermiddag.

Må jeg sammenfattende sige, at vi som tidligere nævnt for en månedes tid siden har haft en debat om de store linjer. Vi har i eftermiddag beskæftiget os med planlægningspolitik og det, der ligger derunder, men som ikke er mindre væsentligt: egnsplanlægningen. Jeg synes, at land- og byzonenloven her er det centrale. Vi vil gerne være med til at drøfte den, og jeg er spændt på at høre ministerens synspunkter omkring en mere lempelig administration af spørgsmålet udlægning af byzonearealer i andre end de landsbyer, som, kan vi sige, betragtes som centrum i den kommune, hvori de ligger. Det er jo her, det mange steder har knebet på Sjælland, men jeg tror måske særlig i det jyske område.

Henning Philipsen: Denne debat går jo på spørgsmålet om miljøforhold og landsbysamfundenes fortsatte eksistensmuligheder, og i en sådan debat kan man ikke undgå sideløbende hermed at beskæftige sig med